

celo v drugih sosednjih občinah, povsodi je bil pravi buditelj narodnosti. Vsem znancem in prijateljem se priporoča v blag spomin. — Letina je sploh dobra; ozimina sicer redka a jarina, krompir in koruza lepa, sena je veliko, a sadja v veliki meri manj kaže, kakor lanskó leto.

—i—

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Ako nas vse ne moti, bliža se v državi nem zboru posvetovanje koncu in najbrž bode jutri, dne 17. julija za to leto zadnja seja. V tej seji se izvrši posvetovanje v državnem proračunu in ker ni drugih večjih predlog, preloži se posvetovanje do jeseni. — Klub konservativcev, v katerem so tudi slov. poslanci, je imel v ponedeljek imenitno zborovanje; v njem je svojemu načelniku, grofu Hohenwarthu izrekel zahvalo za njegovo delovanje. — Nemški liberalci bi pač radi, da pokliče vlada grofa Hohenwartha v gospósko hišo, češ, da potem klub konservativcev razpade. No, grof Hohenwarth je res načelnik kluba, toda tolika potreba pa vendar le ni za-nj, da bi brez njega ne bilo kluba konservativcev. — Na Gorenjem Štajarskem je bila v unem tednu na večih krajih huda nevihta in v Muravi je celo dve hiši voda odnesla ter je 10 ljudi v tem prišlo ob življenje. Dež. odbor je vsled tega 1000 gld. daroval za poškodovance. — V Gradci izide v jeseni nov nemški list ter bode glasilo „nemških nacijonalcev“. Le-ti pa so pri Nemcih to, kar so pri nas „mladi“, torej nič kaj prida. — Mestni šolski svet v Celovci sega celo v pravice mil. škofa ter je uni dan kar ob svojem odločil, da ni treba šolarske maše. No, v tem pa mu bodo vendar le dali od ces. vlade poduk, da si ga bode pomnil! — V Ljubljani so v nedeljo odkrili spominjsko ploščo v hiši, v kateri je živel pokojni „oče Slovencev“, dr. J. Bleiweis. Njegov prijatelj, Luka Svetec je govoril pri tej slovesnosti „besede otroške hvaležnosti“. — Ne malo hrupa dela v Trstu to, da je prečastito škofijstvo privolilo, laškemu mestnemu zastopu na ljubo, v to, da poslej ne bode več slov. pridig v stolni cerkvi. Od leta 1846 sem so bile v njej slovenske pridige in poslušalcev je bilo vselej obilo, se ve, da slovenskih. Vprašanje pa je, bode-li jih poslej toliko in sicer laških? — Ces. namestnik za Dalmacijo, fml. David vleče bolj na laško stran, da-si je v tej deželi le malo Lahov, drugi so Hrvatje ali ti prebivajo manj v mestih, so iz večine kmetje. — Ogersko ministerstvo ima še zmirom velik križ z levico v državnem zboru, vendar pa je vlada jo toliko vgnala, da je splošnja obravnava o preosnovi politične gosposke končana, ali pa se začne že tudi posebna, to še ni gotovo, kajti levica ji

dela v tem zapreke. — Pri Poljakihi čutijo, da ni prav, ker so jo potegnili njih državni poslanci na stran nemške liberalne levice, ali težko, če še jim bode mogoče popraviti škodo, ki so jo s tem napravili celi državi.

Vunanje države. Liberalni listi se trudijo, kolikor je v njih moči, da spravijo sv. očeta Leona XIII v zadrege; sedaj se podtika sv. očetu to, da so zoper tripelalijanco, tedaj kar ob enem zoper tri države: Avstrijo, Nemčijo in Italijo. Ne vemo sicer, kaj mislijo sv. oče o tej tripelalijanci, ali to znamo, da se godi tudi liberalnim listom tako — da tedaj ti lažejo, če se piše v njih, da so sv. oče zoper tripelalijanco. — Francoska republika pošlje svojega predsednika, Sadi-Carnot, na Angleško, da skuša angleško vlado pridobiti za Francoze in jo odvrniti od Nemcev. To pa bode za-nj težko delo. — Govori se, da stoji angleška vlada v tesni zvezi s tripelalijanco t. j. da hoče tudi ona, naj se ohrani mir v Evropi, kolikor je najdalje mogoče. — Stari Bismarek je bojda zbolel. Tako se bere vsaj v nemških listih, nam pa se dozdeva, da je njegova bolezen le raca, izmišljena za to, da se o starem lisjaku govori in piše ter on ne pride čisto iz spomina ljudi. — Ruski car hoče neki na vsak način v Berlin, da obiše nemškega cesarja, to pa zavoljo tega, da ga odvrne od zveze z francosko republiko. Kakor se misli, pa je ta zveza že toliko, kolikor gotova — Rumunija, ki je naši državi sosedna, stopi z nami že vendar enkrat v trgovinsko zvezo. Celih šest let ni smelo blago, posebno trgovsko, iz naše države va njo. Židje so bili namreč tamošnje trgovce ogoljufali in vsled tega je prenehala vsa trgovina — na veliko škodo posebno trgovcem na Dunaji. — Bolgarski knez, princ Ferdinand bil bi se rad oženil na Dunaji z neko avstrijsko nadvojvodinjo, toda svitli cesar niso privolili v to. Tako se vsaj govori, težko pa je reči, koliko je na tem resnice. — Mladi srbski kralj Aleksander pride v prihodnjem meseci v Avstrijo, k svitlemu cesarju. Spremljata ga ministra Ristić in Pašić. — Turški sultan je prišel pri Rusih v zamero, ker je slovesno vzprejel bolgarskega poslanika. S tem bi neki bil pripoznal, da nima nič zoper sedanjo vlado v Bolgariji. To pa ni po volji Rusom. — Po Afriki se širi kolera in pravi se, da je že tudi v Meki, v mestu, kamor Turki hodijo na „božji pot“. — Tudi v Ameriki jim ne manjka nesreč na železnicah, samo da so še večje, kakor pri nas v Evropi. Tako sta trčila v Colorodi pri Apenu dva vlaka drug na drugega ter se je v tem vžgalo več vagonov in je nad 20 ljudi živih zgorelo, veliko drugih pa je bilo zmečkanih. — V Novem Yorku se snuje društvo trgovcev, ki hoče vse žito pokupiti ter ga potem izpustiti na prodajo še le, ko bi bila

sila za-nj. Zoper tako društvo pa je še vendar-le kje kaka postava!

Za poduk in kratek čas.

O steklenej gori in zakletem gradu.

(Pripovedka, zapis. Matilda Kurnik.)
(Konec.)

Ko je Ivan domú prišel, prideta mu takoj naproti nagajiva brata ter ga pregovorita, da jima da živo vodo. Oče je že dalje časa željno pričakoval Ivana; a sedaj se nanj razjezi, ker mu stareja brata podata zdravilo in se nalažeta, da sta ona dva dobila to tekočino, Ivan pa jima je ni pustil podati očetu.

Pustimo ubogega Ivana in pogledimo v zakleti grad na steklenej gori! Kraljičina je postala iz zakletstva rešena. V tem začno pisarji zopet pisati; hlapci snažiti živino in konji rezgetati po hlevu. Steklena gora dobi pryotno podobo nazaj. — Iz zakonu je imela kraljičina že tudi sinka, kojega je mati skrbno odgojevala in ga naučila vseh potrebnih vednosti.

Ko fantič toliko odraste, da že sam skaklja po hiši, iztakne nekega dne eno pismice, s katerim vesel k materi pohiti rekoč: kako lep popirček je to! Kraljičina prebravši one vrstice, objame fantiča in takoj odpravi poslanca, našega Ivana iskat. Sel pride v hišo Ivanovih roditeljev. Takoj tirja, da mu Ivana dajo. Resno reče: „Lepa kraljičina na poprejšnji sleklenej gori se hoče ž njim poročiti; ako ga ne dobim s seboj, vam gorjé!“

Mislimo si ne malo žalosti in strah starega očeta, ker zna, da je odpodil morda le nedolžnega svojega sina Ivana. V skrbéh pokliče modrega sina in mu razloži nevarnost, v kateri se nahajajo. Sin reče: „Nič se ni bati, bodem se pa jaz za Ivana izdal!“ Kar zgovorjeno tudi storjeno. Šel je s poslancem na goro. Tamkaj ga kraljičina željno pričakuje; a zadi stojé, o groza, vislice. Ostro ga pogleda in odurno vpraša: „Si ti Ivan, rešitelj moj?“ „Am!“ „Zato mi v poroštvo vrni polovico moje zavravnice!“ Pri tej tirjatvi je postal grdi lažnik rdeč, kakor kuhan rak, in ni vtegnil dalje premišljevatí, že zagrmí razjarjena kraljičina: „Primite grdega lažnika in mu pokažite, koga bi rad osleparil.“ Takoj priskočijo štirje močni hrusti, ga popadejo ter brez usmíjenja obesijo. Kraljičina pošlje v drugič poslanca z naročilom, da naj takoj Ivana pripeljejo.

Sedaj se napoti srednji sin s poslancem na goro, kateremu se je enako zgodilo, kakor prvemu.

V tretje gre ukaz do Ivanovih. Odloga samo tri dni. Potem bi pridrló številno ljudi in sežgali bi poslopje ter uničili vse. Oče prebledi pri tem poročilu. V tem pride šumar,

stari znanec, in ga vpraša po vzroku žalosti. Ko izve, zakaj da je hodilo, reče; „Sosed, nikar se bati, Vaš Ivan živi.“

„O Ivan, Ivan, dete moje! Prosim Vas, moj stari prijatelj, požurite se in poiščite ga, čem hitrej, tem boljše; ker opasnost je velika.“ Šumar takoj odide Ivana iskat, ter ga lahko najde, ker je za-nj dobro vedel. Ni minilo tri ure, oče in sin sta se že objela, a zraven stoji oveseljeni šumar.

Ivan je takoj šel s poslancem. Od kraljičine vprašan, milo odgovori: „Da, Ivan, Vaš rešitelj sem, v poroštvo imam tukaj polovico Vaše zavravnice, katero Vam vračam!“ Kraljičina se od veselja razjoka ter mu poda roko.

Čez tri tedne je pa spremil rešeno kraljičino pred altar.

Smešnica 29. Neki gozdnik je bil v svojem poslu slabo izurjen. Nikoli ni ničesar vstrelil in ni torej domu ničesar prinesel. Enkrat gre na lov; gredóč vidi pri nekem kmetu divjega zajca vjetega; praša tedaj, če bi mu ga hotel prodati. Kmet mu ga rad proda, ker mu ga je dobro plačal. Ko ga dobi, priveže ga k drevesu in si misli: sedaj se bom lahko vadil streljati. Tedaj začne meriti prav pazno in zdaj vstreli, pa joj, prestrelil je vrv, s katero je zajec bil privezan in zajec prestrašen po strelu, pobriše jo z velikimi skoki proti gozdu.

Razne stvari.

(Podpora.) Poslanec g. F. Robič je v drž. zboru predlagal, naj se visoka vlada ozira pri državní podpori tudi na kraje: Stranice, Pačeški vrh, Zreče, Oplotnico, sv. Jungerto, Kot, Okoško, Kozjak in Ljubnico. Kakor je znano, je toča te kraje sila potolkla.

(Imenovanje.) Minister za uk in bogočastje je imenoval č. g. Jakoba Gomilšak, doslej nemškega pridigarja v Trstu, za profesorja veronauka na c. kr. višji realki v Trstu. Čast. gospod profesor je doma v župniji sv. Bolfanka v Bišu.

(Slov. paralelke.) V prvi razred slov. paralelk na c. kr. gimnaziji v Mariboru se je večeraj, dne 15. julija vzprejelo 14 učencev, več drugih pa še ni bilo godnih za srednje šole.

(Na c. kr. gimnaziji) v Mariboru je bilo to leto 299 rednih učencev; med temi je 187 Slovencev, 106 Nemcev, 4 Čehi in 2 Laha. Odliko je dobilo 31, prvi razred 192, drugi 32, tretji 13 in 29 učencev ima poskušajo.

(Kopališče.) Na Slatini biva prevzvišeni škof Djakovski, dr. J. Strossmayr ter ostane ondi, kakor po navadi, skozi tri ali štiri tedne.

(Kašelji.) V Ormoži in okolici imajo otroci hud kašelji in vsled tega je prenehalo poučevanje na večih ljudskih šolah tega okraja.